

[Ib Thyregod.]

at nedsætte minimum for strafferammen, således at man ikke nødvendigvis skal idømmes straf på 1 års fængsel. Det er klart, at i de tilfælde, som vi har set — det kan være Hirtshalssagen, og det kan være en række af de andre sager fra de senere år — har man netop for at komme uden om denne strafferammes minimum indladt sig på forskellige juridiske konstruktioner med at anvende andre bestemmelser i straffeloven, bestemmelser om blufærdighedskrænkelse og ulovlig tvang, for på den måde at undgå denne 1 års regel. Derfor kan der være rimelig grund til, at man i almindelighed nedsætter minimum, uden at dette dog skal få nogen konsekvenser for den generelle strafbarhed af voldtægten eller med hensyn til strafudmålingen.

Efter de oplysninger, som foreligger, ligger den almindelige straf for voldtægt på en 3-4 år, og det må vel også siges at være en rimelig, en nogenlunde rimelig strafudmåling. Men så kan der foreligge tilfælde, hvor det af den ene eller anden grund kan være rimeligt, at man bedømmer forholdet mildere, og for det skabes der nu denne mulighed, men uden at man opstiller en sondring mellem forberedt og ikke forberedt voldtægt.

Når man må være betænkelig ved at opstille en sådan sondring, skyldes det også dette, at man, hvis det skete, måtte regne med, at de sigtede under disse sager i højere grad ville forsøge på at mistænkeliggøre den unge pige på forskellig måde for derved at opnå en mildere straf. Vi har allerede været ude for et tilfælde, hvor pårørende til den pågældende, der var sigtet under sagen, foretog en båndoptagelse af en samtale med den unge pige med henblik på ved hjælp af den at opnå en mildere straf eller frifindelse. Jeg tror derfor, at det resultat, som straffelovrådet og justitsministeren er kommet til her, må anses for at være rimeligt.

Den næste bestemmelse i straffeloven, der omtales, er § 225, og ministeren er kommet til det resultat, at denne bestemmelse kan man uden videre ophæve, fordi den ikke har noget anvendelsesområde. Det er reglen om straf for den, der under misbrug af en på alder og erfaring beroende overlegenhed forfører en person af samme køn under 21 år til kønslig usædelighed med sig selv. Jeg tror, at vi, inden man går til dette skridt,

skal nærmere undersøge, om dette virkelig er rigtigt, om reglen ikke trods alt har et anvendelsesområde, om der ikke kan forekomme tilfælde af misbrug, hvor det vil være uheldigt ikke at have en bestemmelse som § 225.

Den næste bestemmelse er § 230 om den homoseksuelle prostitution. Reglen er jo efter den gældende lov, at den, der modtager betalingen, han straffes, medens den, der yder betalingen, er straffri. Det er en lovbestemmelse, som med rette er blevet kritiseret for at skabe en ulighed, også i forhold til de regler, som gælder for den heteroseksuelle prostitution. Her er reglen jo den, at hvis det drejer sig om en ung pige, som er prostitueret, bliver der ikke tale om straf i første omgang, men kun om et tilhold for løsgænger; hvis dette overtrædes, bliver der tale om straf.

Det er klart, at på denne baggrund og på grundlag af de erfaringer, man i øvrigt har gjort — hvorefter reglen om modtagelse af betaling også gælder for enkeltstående tilfælde — må det være naturligt at tage spørgsmålet om ophævelse af straffelovens § 230 op. Det viser sig da også, at straffelovrådet, som har behandlet disse spørgsmål, har været inde på den samme tankegang, men opfattelserne i straffelovrådet deler sig sådan, at flertallet går ind for at ændre bestemmelsen, således at den kommer til at svare til den, som gælder for almindelig prostitution, medens et mindretal går ind for helt at ophæve bestemmelsen. Det er den sidste opfattelse, mindretallets opfattelse; som justitsministeren har fulgt og lagt op i forbindelse med dette forslag.

Inden man går så vidt som til helt at ophæve straffelovens § 230, mener jeg dog, at det må være en forudsætning, at man på anden måde har skabt den sociale indsats, som er nødvendig over for dette særlige problem. Den homoseksuelle prostitution, særlig trækkerdrengene og de unge, er et problem, som ikke kan løses ved de sædvanlige sociale foranstaltninger; jeg mener, det vil være nødvendigt at gøre en særlig indsats, og spørgsmålet er, om man helt kan ophæve bestemmelsen, om man ikke måske skal vælge straffelovrådets flertals opfattelse af dette spørgsmål, indtil man har fundet en løsning på disse vigtige sociale problemer.